

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **M. P.**, narozena X
státní příslušnice Ruské federace
bytem X

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-53015-4/ČJ-2024-930310-V240 ze dne 10. 2. 2025, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč** ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2024 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložila žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.
2. Proti rozhodnutí žalované se žalobkyně brání žalobou, ve které současně navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalobkyně uvedla, že vycestováním z České republiky by jí vznikla neúměrná újma v podobě zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna, který by musel odcestovat s ní. Žalobkyně připustila, že je v zájmu České republiky, aby se zde zdržovali jen cizinci, kteří dodržují právní řád. Proto se žalobkyně bez vyzvání dostavila na pracoviště cizinecké policie a sdělila, že na území pobývá bez povolení k pobytu. Žalobkyně uvedla, že přiznáním odkladného účinku jí bude umožněno setrvat na bezpečném místě a nevycestovat do Ruské federace, kde jí a jejímu synovi hrozí nebezpečí, na které poukazuje v žalobě. Podotkla, že podle nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech, by nemohla opětovně usilovat o setrvání na území České republiky. Podle žalobkyně by přiznání odkladného účinku bylo způsobilé odvrátit popsanou újmu a umožnit jí alespoň dočasné oprávněné setrvání v České republice. Žalobkyně konstatovala, že si není vědoma toho, že by odkladný účinek vedl k zásahu do práv třetích osob, ani žádných důvodů narušení důležitého veřejného zájmu.

4. Žalovaná ve svém vyjádření oponovala, že přiznání odkladného účinku žalobě by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je požadavek, aby se na území České republiky (a členských států Evropské unie a smluvních států) zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád. K tomu, aby bylo uložení povinnosti opustit území účinným opatřením, musí podle žalované nastat jeho účinky co nejdříve po spáchání (projednání) protiprávního jednání. Další legalizaci pobytu na základě využití opravných prostředků a soudního přezkumu se podle žalované bezdůvodně prodlužuje doba dalšího pobytu na území. Žalovaná zdůraznila, že v případě žalobkyně bylo užito nejmírnější opatření (povinnost opustit území), což pro ni nemá žádné negativní dopady do budoucna. Skutečnostmi, na které žalobkyně poukazovala v návrhu, se správní orgány podle žalované zabývaly již ve správním řízení se závěrem, že nepředstavují překážku, pro kterou by žalobkyně nemohla vycestovat. Žalovaná připustila, že udělování pobytových oprávnění pro ruské občany je omezeno. Žalobkyně však podle žalované vízum udělené Českou republikou neměla, neboť přicestovala na krátkodobé schengenské vízum udělené Litvou. Podotkla, že žalobkyni nic nebrání v tom, aby si vyřídila vízum v jiném členském státě Evropské unie. Žalovaná navrhla, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Odkladný účinek představuje zcela mimořádný institut, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
7. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek (újma hrozící žalobci se poměruje s újmou jiných osob a veřejným zájmem). Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy,

a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

8. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
9. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud především z toho, že napadeným rozhodnutím byla žalobkyni pravomocně uložena povinnost opustit území. Napadené rozhodnutí je tudíž schopno žalobkyni způsobit újmu, neboť ji nutí Českou republiku opustit. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobkyně byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se „toliko“ týká žalobkyně. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
11. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Má-li mít návrh na přiznání odkladného účinku žalobě úspěch, musí být ze strany žalobce tvrzeny a současně také doloženy rozhodné skutečnosti. Vzhledem k tomu, že v případě existence pravomocného rozhodnutí správního orgánu existuje veřejný zájem na jeho řádném výkonu, soud musí vždy poměřovat, zda zájem žalobce v daném jednotlivém případě převáží nad výše uvedeným veřejným zájmem na řádném výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Žalobce proto musí nejen konkretizovat, jaká újma mu neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí, ale i specifikovat závažnost hrozící újmy, a tato svá tvrzení musí rovněž řádně doložit.
12. Žalobkyně v dané věci tvrdila především to, že přiznáním odkladného účinku jí bude umožněno setrvat na bezpečném místě a nevycestovat do Ruské federace, kde jí a jejímu synovi hrozí nebezpečí. K tomu soud uvádí, že napadené rozhodnutí neukládá žalobkyni správní vyhoštění, a tudíž ji nenutí vycestovat přímo do Ruské federace. Žalobkyně může splnit povinnost uloženou napadeným rozhodnutím tím, že vycestuje do jiného státu než členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Žalobkyní tvrzená újma tak z napadeného

rozhodnutí neplyne, a nemůže proto být důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě.

13. Argument žalobkyně, že by musela opustit Českou republiku a její syn by musel vycestovat s ní, nijak neodlišuje nyní řešenou věc od jiných. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je přirozeně ve všech případech spojeno s povinností vycestovat. Uvedený argument by tak musel být důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobám všech cizinců, kterým byla tato povinnost uložena. To však zcela popírá mimořádnost daného institutu. Podobně žalobkyní zmiňované nařízení vlády č. 55/2024 Sb. má stejné účinky pro všechny, na které se vztahuje, tudíž nečiní ze situace žalobkyně nic mimořádného. Ostatně žalovaná správně upozornila na to, že nařízení vlády č. 55/2024 Sb. nebrání žalobkyni v tom, aby získala pobytové oprávnění v jiném státě Evropské unie.
14. Soud v této souvislosti poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Azs 299/2018-26. V něm Nejvyšší správní soud vyslovil, že se jeho judikatura „v cizineckých věcech již nějakou dobu vyvíjí k přísnějšímu pojetí a zdůrazňuje mimořádnost okolností na straně cizince, jež mohou odůvodnit přiznání odkladného účinku jeho žalobě či kasační stížnosti (viz usnesení NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, či ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017-19)“. V usnesení ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „Soud s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku však ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Povšechné tvrzení o stěžovatelově dosti silném rodinném a společenském zázemí a řadě soukromých a rodinných vazeb v ČR nemůže bez dalšího obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku. V tomto ohledu je přirozené, že pokud na území některého státu cizinec žije řadu let, nežije ‚ve vzduchoprázdnu‘ a aspoň nějaké základní společenské a příp. rodinné vazby si utvoří vždy. Stěžovatel neuvádí, v čem by spočívala nepoměrně větší újma, kdyby se toto ‚silné zázemí‘ zpřetrhalo, nebo v čem stěžovatel spatřuje jeho sílu; stěžovatel vlastně v tomto ohledu neuvádí nic konkrétního. ... Pokud by NSS uznal za dostačující pro přiznání odkladného účinku obecná tvrzení, která namítá stěžovatel v této věci, povaha výjimečnosti institutu odkladného účinku by tím byla zcela popřena. V takovém případě by se totiž přiznávání odkladného účinku stalo pouhou formalitou. To však zjevně nebyl záměr zákonodárce.“
15. Pokud tedy žalobkyně v nyní řešené věci neuvedla žádné konkrétní mimořádné okolnosti, které její případ odlišují od jiných a mohou odůvodnit přiznání odkladného účinku žalobě, nelze jejímu návrhu vyhovět.
16. Relevantním důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě není ani tvrzený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna. Žalobkyně totiž v návrhu zůstala u tohoto obecného tvrzení, aniž by uvedla jakékoli okolnosti týkající se jejich soukromého a rodinného života v České republice.
17. Další tvrzení žalobkyně, že se žalobkyně bez vyzvání dostavila na pracoviště cizinecké policie a sdělila, že na území pobývá bez povolení k pobytu, je z hlediska podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě bezpředmětné. Dodržování právních předpisů by mělo být standardem u každého.
18. Soud uzavírá, že žalobkyní uváděné skutečnosti neprokazují, že by jí hrozící újma převládala nad veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tvrdit a prokázat skutečnost, že negativní důsledek (hrozící újma) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí převažuje nad veřejným zájmem,

bylo výhradně na žalobkyni. Ta se však omezila na tvrzení, která její případ nijak neodlišují od jiných a nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně splnění třetí podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě neprokázala.

19. Veden těmito úvahami soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, a návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
20. Podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč (položka 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1999 Sb., o soudních poplatcích). Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o tomto návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 21]. Soud proto uložil žalobkyni povinnost příslušný soudní poplatek zaplatit.
21. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu

v Ústí nad Labem číslo: 3703-3024411/0710, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: 4149000725.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 2. dubna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce